

Opinii sindicale

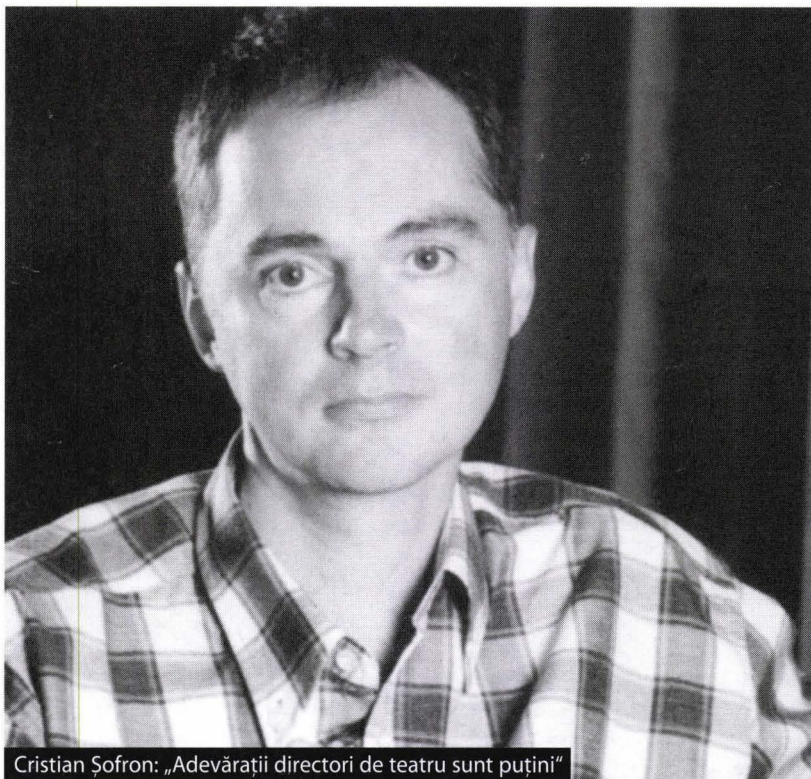
– de vorbă cu Cristian Șofron, președintele Uniunii Sindicatelor din Instituțiile de spectacol, secretar confederal al BNS –

După ce, vreme de vreo unsprezece ani, s-a tot vânturat ideea de reformă a teatrelor, iată că s-a ajuns să se vânture și aceea de lege a teatrelor. În ce măsură crezi tu, ca actor și ca reprezentant al Sindicatului artiștilor, că acest proiect de lege este favorabil mișcării teatrale românești?

Păreră mea este că o lege a teatrelor, în forma în care am citit-o noi, în proiect, este absolut inutilă, în sensul că, într-o societate ca a noastră, fără o economie autentică, ea nu poate funcționa. Am pus inițiatorului acestui proiect – domnul Mihai Mălaimare – întrebarea: cât ar trebui să câștige un actor din România pe un contract semnat cu teatrul din Reșița, de pildă, ca să poată sta liniștit acolo două luni (perioada de repetiții), să trimită ceva bani și familiei și, eventual, să mai poată pune și ceva deoparte, pentru timpul când s-ar putea să rămână fără angajament? Nemaivorbind de faptul că nu există nici o asigurare specifică. Toată lumea face referiri la viața artiștilor americani, dar nimeni nu se gândește că acolo există o protecție socială adevărată și că banii câștigați pe un proiect îi asigură actorului respectiv un trai liniștit pe vreo doi ani. Chiar și ajutorul de șomaj îi poate asigura o minimă existență. Apoi, mă-ntreb, dacă sunt așa de eficiente, de ce există în Europa atât de puține Legi ale teatrelor? „Reforma culturală” sună frumos, dar oare nu-i o nesăbuiință să vrei să faci cu orice preț cultura rentabilă? Personal, mi se pare absurd să ne gândim la o cultură de piață.

La o masă rotundă organizată de revista "Scena", pe tema acestei legi, se vehicula ideea următoare: cheia de boltă a legii o va constitui modul de salarizare, care nu va mai ține cont de vechime, ci va avea un minimum și un maximum.

E absurd. Dacă tot liberalizezi cultura, atunci fă-o până la capăt! Nu mai pune nici un fel de opreliști! Dar, dacă hotărăști că salariul maxim este de 9 000 000 de lei, atunci ce liberalizare mai e și asta? Fără a mai vorbi de faptul că banii vin tot de la buget.

Cristian Șofron: „Adevărații directori de teatru sunt puțini”

Practic, ne prefacem că facem reformă.

În acest caz, nu crezi că ar fi mai nimerit ca ordonatorul de credite să fie mai atent cu numirea directorilor de teatru? Să încerce a-i face mai responsabili pe aceștia de felul cum cheltuiesc banii statului?

Fără discuție. De fapt, asta e problema cea mai importantă. Se vorbește foarte mult despre managerii teatrali, dar, în fond, adevărații directori de teatru sunt foarte puțini. Sunt voci care spun că, pentru a conduce cum trebuie un teatru, trebuie să vii din afara lui. Eu socotesc că numai un om de cultură și un mare iubitor de actori își poate găsi locul în fruntea unui teatru. Avem destule exemple de oameni presupuși a fi buni manageri și care au clacat.

Dar oare îi trage cineva la răspundere pe directorii iresponsabili?

În noul proiect de lege este prevăzut un interval – mi se pare, de patru ani –, în care o persoană poate ocupa funcția de director, apoi, dacă are

rezultate notabile, mai poate conduce teatrul încă doi ani. Discutabil rămâne, însă, un alt aspect. Se spune că, dacă un director are rezultate proaste, se dă un nou concurs, în urma căruia noul numit va prelua conducerea împreună cu vechiul director, care-l va "conșea" pentru o vreme, până ce noul venit se va familiariza cu problemele teatrului. E o copilărie. Legea are prea multe ambiguități ca să poată fi pusă în practică.

Au fost invitați reprezentanții Sindicatului artiștilor la elaborarea acestui proiect?

Nu. Abia după ce a fost elaborat, la cererea noastră expresă, am fost invitați la discuții. Avem niște propuneri. Ni s-a promis că se va ține cont de ele. Așteptăm. De altfel, noi am organizat o întâlnire la care au participat reprezentanți din douăzeci și nouă de teatre din țară și s-a votat în unanimitate respingerea unei astfel de legi.

A consemnat
Marinela Țepuș